

ЧУДОМИР КАРА КОЛЬО

chitanka.info

Горе, хе, под градището, в усойната до дола, който се спуща като улей отгоре, се бяха събрали тримата козари: Дечо Буйната, на Петка Шильов ергенашът и старият чобан Кара Кольо. Току-що беше превалял дъжд. Небето се беше избистрило като горски вир и наоколо миришеше на здравец и люляка. Дечовото стадо се беше покатерило нагоре из габриците около старото кале, на Шильовото момче пасеше около Савова ливада, а Кара Кольо, както всякога, беше натирил своето из Габарско землище, накъм бобищата им, та едва му се чуваха звънците...

Както си приказваха, облегнати на дългите си геги, изведнъж младите козари се заослушаха.

— Какво има бе? — обади се Кара Кольо. — Какво наострихте уши? Да няма вълк?

— Няма нищо. Слушаме габарската камбана как бие — каза Буйната.

— Кое кайш?

— Камбаната, камбаната! Габарската камбана слушаме. На умряло бие.

— Нека бие — смръщи вежди Кара Кольо. — Нека мрат! До един да изпукат! Затова съм я купил тая пущина, на умряло все да бие!

— Я! Ти ли си я купил! Че как тъй?

— Как: уловят ме в тяхно землище, ефендимис, глобят ме, уловят ме, глобят ме, събраха пари и си купиха камбана.

Такъв си е Кара Кольо, не мяза на дяда Рача Чобана. И той беше глух, бог да го прости, ама човек беше и не се преструваше, а пък този — остави се! Не се води, брате, не се кара и кога му иде на сметката, чува като заек, а кога не, преструва се на ингилизин.

Где има овес прегазен, где има царевица ошмулена, где има картофи изровени — все той и козите му вътре. И зъл, зъл, сякаш пепелянка му е плюла в устата. Бре глобяваха го, бре бой яде от стопани, не взема от нищо и не взема! Че и гората пали есенно време. Като го наскачат бабините Влайкини, вземе, че дигне пушилката на някоя рътлина, и догде дойдат селяните, догде я изгасят, виж, че изгорели стотина декара. Нарочно я пали, паша да си прави, та напролет, като покарат младоци, да има какво да пасат козите му. Че не дава и на другите козари да ходят из пожарището. Шильовото момче

не смее да припари нататък, а един ден се опитал и Деча Буйната да спре.

— Къдя, къдяяаа! Къдя си ръгнал като къорав — провикнал се от могилиците, като го видял, че наваля със стадото си нататък. — Ако ти държи, запали си и ти гора, магарски сине, па си паси козите, колкото щеш! Де се намираш тъй, ефендимис, наготово да се навираш като шугав? Да върнеш козите назад, че като дойда със сопата!

— Ела, елааа... — обадил се Буйната. — Ела се опитай! Аз съм тука! Чакам те!

Като усетил дебелия край, Кара Кольо се направил, че не чул, поръмжал, поръмжал и не посмял да иде.

Пролетес пък да вземе да натири стадото си накъм Чакървите бобища на Мастунка, та ги направил дармадан!

— Верицата им чакърска — разпусвал се, като видял каква са я свършили козите му. — Изсекли усойната, ефендимис, и ниви ми потопорчили сред гората, лакмазаните му с лакмазани! Ама аз ще ги науча тях! На гола поляна ще ги обърна, та да ме помнят! — И го направил.

Псували Чакървци, на общината го заявили, ама глава — корава. Па и не може да се докаже. Като дошли да орат пък един ден и видели, че е кораво, окачили ралата на дребницата круша на долния край и си отишли. Той ги свалил след тях, набаскал ги с големия си нож на ивери, наклал един голям огън в дола и си опекар два ръкава картофи от техните. Когато дошли след някой ден пак Чакървци да видят има ли влага и ги потърсили — где ти рала!

— Кара Кольова работа е тая — рекъл Стоян Чакърът. — Черната му кожа ще отпоря аз нему! — Легнал на земята, заослушвал се, заослушвал се и по звънците разбрал, че е накъм Черковците. Хукнал се той с копралята и го сбарал на една поляна, както си секне огън с огнивото.

— Где ни са ралата бе, чер вампирино? — креснал Чакърът.

А Кара Кольо се прави на глух и дума кротко:

— Не хваща, Стоянчоо... не хваща тази прахан, чичовото! Наш Петко ми я даде завчера, ама или не е сварена добре, или е влажна още, пущината! Ноктите си изпочупих да удриям, ефендимис, не ще и не ще!

— Ралата ни, ралата! Кажи где ги дяна! Глуха чумо! Не те питам за твоята прахан!

— Няма да я бъде. Нефела. Дано имаш да ми дадеш от твоята една сушка, да си хвана огън. Не ще, пущината! Не хваща!

— Аз ще ти дам една, че да ти изгори и дрипите — изревал Чакърът, подметнал го с копралята, че бой, че бой — направил го на кюфте.

— Що ме биеш бе? Какво съм ти направил бе, чияк?

А Чакърът пере ли, пере.

— Уби ме, брей! Какъв е тоя бой бе, ефендимис? И в турско време не са ме били тъй бе, Стоянчоо!...

Лумкал го Чакърът, тупал го, най-после Кара Кольо се откопчал, драснал из усойната като диво прасе и завчас се озовал при Зъмските камъни, чак горе, на върха. Качил се на най-високото, изправил се и нали злото му е голямо, разтворил една уста като меча дупка и извикал, колкото му глас държи:

— Ела тука, тукаа! Тука ела, сине майчин, да те видя! На равното и баба знае да бие! Ела тука, та да видиш бача си Коля как знае да пердаши!

И като видял, че Чакърът се насочва към него, скочил от камъка и тъмната усоя го глътнала като хапка.

Издание: Чудомир. „Съчинения в три тома“, Подбор и редакция: Петър Пондев и Серафим Северняк. 2 том. Разкази и фейлетони. „Български писател“, С. 1969.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.